ΈΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 248 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια). — *Καραμζίν* : ΝΑΘΑΛΙΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρασιν *Α. Γ. Κωνσταντινίδου*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε κίνημά τι.

— Ὄχι, εἶπεν· ἂς ἀποφύγωμεν νὰ συνομιλήσωμεν ἔμπροσθέν του περὶ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης ὑποθέσεως. Δὲν ἐπιθυμῶ ποσῶς νὰ σᾶς λυπήσω, κυρία.

— Καὶ διατί; εἶπεν αὕτη ἀρκούντως ἀγερώχως, νὰ μὴ ὑποστῶ τὴν τιμωρίαν τῶν σφαλμάτων μου; Μεγαλειότατε, τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο ἥκιστα χριστιανικόν, ἐγὼ δὲ συνειθίζω νὰ ὑποβάλλωμαι θαρραλέως εἰς τὴν συντριβὴν καὶ τὴν μετάνοιαν. Ὁ κύριος Λουβοὰ ἔχει δίκαιον ἀπέναντί μου. Τὸ τοιοῦτο συμβαίνει σπανίως· ἂς ἐπωφεληθῇ λοιπόν. Ἄλλως τε, μήπως εἶνε ἀποδεδειγμένον ὅτι ἔχει δίκαιον; Νανών, εἴσαξε τὸν κύριον Λουβοά.

— Ὦ μαρκησία! μαρκησία! εἶπεν ὁ βασιλεὺς δυσαρεστούμενος ἀφ' ἑνὸς διότι ἐξέθετεν εἰς ὀχληρὰν σύγκρουσιν τοὺς δύο ἐκείνους ἐχθρικῶς πρὸς ἀλλήλους διακειμένους χαρακτῆρας καὶ εὐχαριστούμενος ἀφ' ἑτέρου ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ταπεινώσῃ τὴν φιλέριδα ἐκείνην ἀλαζονείαν, εἰς περίστασιν, καθ' ἣν τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔμελλον νὰ δικαιώσωσι τὸν ὑπουργόν του, χωρὶς αὐτός, ὁ βασιλεύς, ν' ἀποφανθῇ.

— Ἀφοῦ τὸ ἠθελήσατε, εἶπε πρὸς τὴν μαρκησίαν, θὰ μάθετε, δυστυχῶς, πολλὰ περίεργα.

Ὁ Λουβοὰ ἐνεφανίσθη. Ἡ χαρά, ἡ γινώσκουσα νὰ ὑποκρίνηται, ἡ χολή, ἡ ἐξηδυνομένη παρὰ τῆς ἀβροφροσύνης, ἡ ἐλπὶς τῆς ἐκδικήσεως, ὅλη ἡ ζοφερὰ ἀκολουθία τοῦ θριαμβεύοντος μίσους, ἐπλήρου τοσοῦτον τὴν καρδίαν τοῦ Λουβοά, ὥστε δὲν ἔμενεν ἐν αὐτῇ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος χῶρος διὰ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν φρόνησιν.

— Ἔλθετε, κύριε, εἶπεν εὐγενῶς ἡ μαρκησία, ἔλθετε νὰ συμπληρώσετε διὰ τῶν δικσαφήσεών σας τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν καταισχύνην, ἧς εἶμαι ἀξία. . . Βλέπετε ἐνώπιόν σας γυναῖκα ἀμηχανοῦσαν, δυστυχεστάτην, τρωθεῖσαν εἰς τὰ καίρια!...

Ὁ Λουβοὰ προσέβλεψε τὸν βασιλέα, ὅστις τοῦ εἶπεν:

— Ἡ κυρία σᾶς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Λαβερνῆ, οὗτινος διηγήθην ἐν ὀλίγοις τὴν ἐπονείδιστον πρᾶξιν. Ἡ ἀγαθή της καρδία διστάζει ἀκόμη νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Φεῦ, κυρία! εἶπεν ὁ Λουβοὰ μετὰ φωνῆς προσηνεστάτης· εἶνε δυστυχῶς ἀληθέστατον· πᾶν ὅ,τι προείδομεν ἐπηλήθευσεν.

— Πᾶν ὅ,τι προείδετε σεῖς, κύριε, διότι ἐγὼ ἰσχυρογνωμόνως ἀντετασσόμην εἰς τὰς εἰκασίας σας.

— Τώρα θὰ ἦτο πολὺ ἀργά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς διακόπτων αὐτήν· θὰ ἡμάρτανεν ἡ συνήθης φρόνησις καὶ εὐθυκρισία σας. Εἶνε ἀργὰ ἄλλως τε ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, διότι αἱ διαταγαί μου ἀπεστάλησαν ἤδη. Δὲν εἶνε ἀληθές, Λουβοά;

— Ἀπεστάλησαν, Μεγαλειότατε, καὶ ἐδημοσιεύθησαν.

— Ποῖαι διαταγαί; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἀνηλεεῖς, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεύς, ἀλλὰ μόνον διὰ τοιαύτης αὐστηρότητος ὀφείλομεν νὰ ἐκριζώνωμεν τὴν προδοσίαν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ φαρμακερὰ αὐτὴ βοτάνη φύεται σπανίως ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ καταστῇ ἄγνωστος ὁλοτελῶς, μυθώδης.

— Ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἡ κυρία μαρκησία εἰς τί συνίστανται αἱ περὶ ὧν πρόκειται διαταγαί; ἠρώτησε καλοκαγάθως ὁ Λουβοά. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὰς ἀνακοινώσω; Λοιπόν, κυρία, ἐξηκολούθησε λαβὼν τὴν ἐξουσιοδότησιν δι' ἑνὸς νεύματος παρὰ τοῦ βασιλέως, διαταγὴ ἐδόθη νὰ συλληφθῇ ὁ κύριος Λαβερνῆ ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῇ, καὶ νὰ τουφεκισθῇ παραχρῆμα καὶ ἀνεκκλήτως. Ἴσως, προσέθηκεν ὁ Λουβοὰ μὲ τὴν χαιρέκακον ἡδυπάθειαν μυγαλῆς ροφώσης τὸ αἷμα τοῦ θύματός της, ἐναπομένει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κυρίας ἴχνος τι ἀληθοῦς διαθέσεως ὑπὲρ τοῦ Λαβερνῆ αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ αὕτη διάθεσις τώρα κακῶς θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο.

— Εἶσθε βέβαιος; ἠρώτησε ψυχρῶς ἡ μαρκησία ἣν πᾶσαι αὗται αἱ χονδροειδεῖς σκληρότητες δὲν ἐπτόουν ποσῶς ὡς πρὸς τὸν Γεράρδον, ὅστις, ὡς ἐγίνωσκεν, ἦτο αἰχμάλωτος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

— Ὦ, πολὺ βέβαιος! ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ μὲ ὑποκριτικὸν μειδίαμα.

— Ὁ κύριος Λαβερνῆ παρέδωκε τὸν Ἅγιον Γισλανὸν καὶ ἐμὲ εἰς τοὺς ἐχθρούς;

— Ἡ κυρία μαρκησία δὲν γνωρίζει ὅτι τὴν ἀπήγαγον;

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἂν προῆλθε τοῦτο ἐκ προδοσίας τοῦ κυρίου Λαβερνῆ.

— Ὁ κύριος Λαβερνῆ ἐγένετο ἄφαντος ἐκ τοῦ στρατοπέδου, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ἀκριβῶς τὴν ὥραν, καθ' ἣν οἱ Ὁλανδοὶ εἰσήρχοντο ἐδῶ.

— Καὶ ὁ κύριος Λαβερνῆ ἦλθεν ἐδῶ;.. ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετὰ τόσης πειρακτικῆς ἀμφιβολίας, ὥστε ὁ Λουβοά, ὅστις ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐξάπτηται ἐκ τοῦ διαλόγου, ἀπήντησεν αὐτῇ:

— Τὸ γνωρίζετε πολὺ καλά, κυρία!

— Ἐγώ; Διατί; ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία μετὰ φλέγματος, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸν Λουβοὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν παγίδα· πλὴν ἡ μέθη τοῦ μίσους τὸν ἀπετύφλωσεν.

— Διότι, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Λουβοὰ ἐπιθυμῶν νὰ κατατροπώσῃ τὴν ἐχθράν του ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἀφοῦ αὐτὴ διέπραττε τὸ σφάλμα νὰ ζητῇ μὲ τόσην τόλμην ἐξηγήσεις, ὁ προστατευόμενός σας ὤφειλε νὰ παραλάβῃ μαζί του καὶ τὴν Ἑλένην του, ἐκείνην, χάριν τῆς ὁποίας προέδιδε τὴν πατρίδα του καὶ τὴν εὐεργέτιδά του.

— Ποίαν Ἑλένην; τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἡ κυρία τὴν γνωρίζει κάλλιστα, εἶπεν ὁ Λουβοὰ πρὸς τὸν βασιλέα. Ἡ κυρία ἐξῴθει τὴν καλωσύνην της μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνῃ διὰ τῆς προστασίας της τὰς ἐλπίδας τοῦ νεαροῦ ζεύγους, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς φυγῆς του ἤμειψεν αὐτὴν μὲ μαύρην ἀχαριστίαν.